

РЕШЕНИЕ

№ 9178

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9780** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. И. Е., като пълномощник на М. Д. В. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 21.06.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} с-в по н.а.х. дело №14549/2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че Решението е постановено без да са изяснени относимите факти и страда от липса на мотиви. Твърди, че от момента на подаване на сигнала за спиране до фактическото спиране на автомобила е изминало достатъчно време, през което автомобилът е бил в движение и е напълно възможно някъде да е спрял и двете лица вътре (шофьорът и пътникът на предната седалка) да са се разменили. Изтъква, че в моторното превозно средство (МПС) са пътували две лица. Смята, че фактите, касаещи авторството на нарушението, са напълно недоказани, а за да бъде санкциониран е необходимо да се докаже по категоричен и несъмнен начин, че именно той е шофирал по време на подаване на сигнала за спиране и не е спрял. Сочи, че въз основа на събраните по делото свидетелски показания няма как да се заключи кой е шофирал МПС към момента на подаване на сигнала, при условие че автомобилът е бил спрял 20 минути

по-късно, на няколко километра разстояние. Посочва, че разпоредбата на чл.103 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) регламентира две задължения за водача при подаден сигнал за спиране от контролните органи, като в Акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и в Наказателното постановление (НП), нито словесно, нито чрез посочване на правната норма, става ясно коя от двете хипотези е била нарушена. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №21-4332-013572/02.07.2021г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Претендира да му бъдат присъдени разноски, включително и за предходните съдебни инстанции.

Ответникът – НАЧАЛНИК ГРУПА в Отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), оспорва жалбата. В писмени бележки от 29.11.2024г. и 04.12.2024г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатското възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №21-4332-013572/02.07.2021г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, на М. Д. В., на основание чл.175, ал.1, т.4^{-та} ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“, за срок от 6 (шест) месеца, за това, че на 13.06.2021г., около 17¹⁰ часа, в [населено място], Столична община (СО) управлява личния си лек автомобил марка „О. Ф.“ с държавен контролен номер (ДК №) СВ8293МС по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като не спира на ясно и своевременно подаден светлинен и звуков сигнал със служебно МПС с ДК [рег.номер на МПС] и сигнал с ръка, да отбие вдясно, същият възприема и не спира, а ускорява лекия автомобил, с което е нарушил разпоредбата на чл.103 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №21-4332-013572/02.07.2021г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства (включително гласни), първостепенният съд е приел, че касаторът В. е извършил вмененото му нарушение на чл.103 ЗДвП, във връзка с което правилно е била

ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 101-^{ви} състав.

С разпоредбата на чл.103 ЗДвП е въведено императивно задължение за водача на пътно превозно средство при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. За неизпълнение на това задължение законът – чл.175, ал.1, т.4^{та} ЗДвП, предвижда административно наказание „глоба“, в размер от 50 (петдесет) до 200 (двеста) лева и лишаване на водача от правото да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца.

В случая по същество касаторът В. не оспорва фактите, а именно, че на 13.06.2021г., около 17¹⁰ часа, на посоченото в АУАН място, не е изпълнен подаден от контролните органи сигнал за спиране, което е наложило да бъде догонван лекият автомобил с ДК [рег.номер на МПС] и принудително спрял впоследствие. Тези факти са безспорно установени и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства. Понятието „подаден сигнал за спиране“ е разяснено в разпоредбите на чл.170, ал.3 ЗДвП и чл.207 от Правилника за прилагане на Закона за движението по пътищата (ППЗДвП), съгласно които контролният орган следва да подаде своевременно ясен сигнал за спиране със стоп-палка, при който за водача на ППС да е оформено убеждението, че този своевременно подаден ясен сигнал за спиране е предназначен за него, след което следва задължението му да спре най-вдясно на пътното платно или на посоченото от контролния орган място. От събраните гласни доказателствени средства на свидетелите-очевидци и от изготвената докладна записка, безспорно се установява, че е бил подаден сигнал от полицейски служител в светлата част на денонощието на движещия се криволинейки по пътното платно лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , като водачът при необходимата бдителност не би могъл да не възприеме подадения от контролния орган сигнал за проверка. Въпреки това, той е продължил движението си, което е наложило полицейските служители да го последват със служебен автомобил чрез използване на светлинен и звуков сигнал. Настоящият касационен състав споделя разбирането, че съществуващата законова регламентация на чл.170, ал.3 ЗДвП и чл.207 ППЗДвП, не изключва възможността водачите на ППС да бъдат спирани от движещ се или спрял полицейски автомобил чрез използване на светлинен и звуков сигнал, който така да бъде подаден, че водачът недвусмислено да разбере, че съдържа в себе си разпореждане за спиране. Безспорно се установява, че освен подадения светлинен и звуков сигнал, свидетелите Д. и А. са му подали и сигнал с ръка да отбие в дясно, като предвид времето, мястото и начина да подаване на сигналите за спиране, е несъмнено, че водачът е имал обективната възможност да възприеме и е възприел указанията на полицейските служители, поради което и е бил длъжен да спре, за да му бъде извършена проверка. Съгласно разпоредбата на чл.206 ППЗДвП контролът по спазването на правилата и изискванията за безопасност на движението може да бъде общ или избран с използване на явни и неявни форми.

Съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В процесния

случай, актосъставителят и свидетелите-очевидци, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации, отразени в АУАН. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок посоченият като нарушител М. В. е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации, включително и за авторството на нарушението. Установеното в АУАН, относно извършването на деянието, съставляващо административното нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации. Касаторът (в качеството си на собственик) е бил този, който носи тежестта на доказване на твърдението, че не той е управлявал процесния лек автомобил при подаване на сигнала от полицейските органи, използвайки възможността, дадена му в разпоредбата на чл.188, ал.1, изр.2^{po} ЗДвП. От показанията на свидетелите става ясно, освен това, че въпреки изминалия времеви период от подаване на сигнала до спиране на лекия автомобил, същият не е бил изпускан от поглед.

Извършеното от касатора В. нарушение, с оглед цялостното му поведение, навеждат на извод, че обществените отношения, регулирани със Закона за движение по пътищата и в частност с нормата на чл.103 ЗДвП, са били в много висока степен застрашени. При това наложеното административно наказание в максимален размер от 200 лева и 6 м. „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ е справедливо и може да постигне предвидената в закона цел – да превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред (чл.12 ЗАНН).

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 21.06.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{вн} с-в по н.а.х. дело №14549/2022г.

ОСЪЖДА М. Д. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №9780/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.